

at rapporteringsvirksomheden var frivillig. De første generalforsamlings kritiske beskæftigelse med Sydvestafrikas forhold førte imidlertid til, at Den sydafrikanske Union i 1949 tilkendegav, at den hidtidige rapporteringsvirksomhed ville blive indstillet. Samme år blev der af det sydafrikanske parlament vedtaget en lov, der gav Sydvestafrika repræsentation i parlamentet i Pretoria.

Under de i De Forenede Nationer stedfundne debatter vedrørende kravet om at bringe mandatområdet ind under formynderskabssystemet har Sydafrika anført følgende:

1. Den sydafrikanske Unions kompetence til at lovgive for og administrere Sydvestafrika blev overført til landet allerede ved Versailles-traktaten — kun underkastet rapporteringspligt til Folkeforbundet.

2. Folkeforbundet var ikke — hverken ifølge Versailles-traktaten eller ifølge Folkeforbundspagten — bemyndiget til at overføre sine rettigheder med hensyn til Sydvestafrika til De Forenede Nationer og foretog heller ikke en sådan overførelse.

3. Den sydafrikanske Union har ikke ved nogen international aftale påtaget sig at overføre sine rettigheder over Sydvestafrika til De Forenede Nationer. Ved San Francisco-konferencen tog den sydafrikanske delegerede et udtrykkeligt forbehold med hensyn til mandatrådets overførelse til formynderkabssystemet.

4. De Forenede Nationer kan ikke have nogen kompetence med hensyn til Sydvestafrika, medmindre denne erhverves ved en frivillig aftale med Den sydafrikanske Union. De Forenede Nationers pagt gør det muligt, men ikke obligatorisk, at henføre Sydvestafrika under formynderkabssystemet. Så længe en formynderkabsaftale ikke er indgået, må Sydafrikas rettigheder bestå uforandrede og upåvirkede af den kendsgerning, at Folkeforbundet er ophørt at eksistere.

5. Sydvestafrika som mandatområde har en ganske særlig stilling sammenlignet med andre mandatområder under Folkeforbundet. De økonomiske og geografiske omstændigheder — i særdeleshed den spredte befolkning i relation til områdets størrelse er af en sådan karakter, at området ikke

vil kunne udgøre en selvstændig og selvstyrende enhed. Mandatsystemet var for andre mandatområder tænkt som et overgangsstyre på vejen til selvstændighed, medens det for så vidt angik Sydvestafrika måtte betragtes som en overgang til fuldstændig inkorporering i Sydafrika, idet området både økonomisk, geografisk og strategisk er en afhængig del af dette land.

6. Både den europæiske og den ikke-europæiske befolkning har udtrykt sig til fordel for Sydvestafrikas indlemmelse i Sydafrika, for afrikanernes vedkommende under en af myndighederne gennem de traditionelle afrikanske organer foretaget konsultation.

På De Forenede Nationers generalforsamlinger har retmæssigheden af Sydafrikas holdning stedse været bestridt.

For at få en autoritativ belysning af spørgsmålet besluttede 4. samling bl. a. på dansk initiativ at anmode Den internationale Domstol i Haag om et responsum vedrørende følgende folkeretlige spørgsmål:

Hvorledes er Sydvestafrikas internationale status, og hvilke er de deraf flydende internationale forpligtelser for Sydafrika, især

a. Har Sydafrika fortsat internationale forpligtelser ifølge mandataftalen for Sydvestafrika, og i bekræftende fald hvilke er disse forpligtelser?

b. Er bestemmelserne vedrørende formynderkabssystemet i FN-pagtens kapitel XII anvendelige i relation til Sydvestafrika og i bekræftende fald på hvilken måde?

c. Har Sydafrika kompetence til at ændre Sydvestafrikas internationale status?

Den internationale Domstols responsum blev afgivet den 11. juli 1950.

Om spørgsmålet i almindelighed udtalte domstolen énstemmigt, at Sydvestafrika er et område, som står under det internationale mandat, som Den sydafrikanske Union overtog den 17. december 1920.